

[Petra Petersen.]

bavset over den stilling, det radikale venstres ordfører har taget til dette lovforslag i dag.

Mit parti siger, at ikke alene må vi udvide skolebespisningen, vi må også fordele byrderne rigtigt, så kommunerne kan oprette skolebespisningen, og vi må gøre loven obligatorisk, så ingen kommuner snyder sig fra at give børnene denne mad.

Søren Olesen: Mit parti har altid ment, at skolebespisning bør være en kommunal opgave, og at man ikke kan pålægge visse egne af landet at yde hjælp til skolebespisning i andre kommuner, som ønsker en sådan iværksat, og den opfattelse har vi fremdeles.

Jeg synes også, at man må lægge mærke til, hvad der har været fremme i pressen og i lærerblade, udtalelser fra lærerne om, at det ikke altid går så godt med denne skolebespisning; der fortælles jo, at en del af maden bortkastes, og der sløses med den. Det viser, at der ikke er den trang tilstedes, som man har ment. I denne forbindelse synes jeg også, at man ikke kan komme bort fra, at man skulle have lov at vælge mælk som eneste form for skolebespisning, idet det har vist sig, at mange foretrækker denne form. Når man kender lidt til børn, ved man, at der er mange slags mad, som børn ikke har sympati for; man kan godt sige, at børn har ikke lyst til vitaminer under enhver form. Men derimod er børn næsten altid tørstige, de står over vandposten hele tiden, og derfor vil netop mælk være velkommen for de fleste børn; mælken vil ikke komme ud for samme behandling, som man hører madpakkerne har været udsat for.

I denne forbindelse kan man jo ikke lade være med at tænke på, hvad den højtærede socialminister og også det ærede medlem hr. Kaj Andresen har talt om, at man burde lære børnene gode spisevaner. Men hvis man ikke kan gøre det i hjemmet, hvor man dog kun som regel har nogle få børn at holde opsyn med, hvordan skulle dog så en lærer eller lærerinde, der får en hel klasse at holde opsyn med, kunne holde noget virkeligt opsyn med, at de lærer gode spisevaner? Jeg tænker på den affære, man havde i Horsens, da en lærer forsøgte at bibringe

et barn bedre spisevaner; det faldt ikke særlig heldigt ud, og jeg tror ikke, man kan nå noget ad den vej. Det er en pæn udtalelse, et fromt ønske, men jeg stiller mig meget tvivlende overfor, at det skulle lade sig virkeliggøre.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke for den diskussion, der har været ført her i dag. Navnlig venstre og konservative blade har i den senere tid fremført betragtninger om skolebespisningen, som har skudt højt, højt over målet, og derfor synes jeg, det er tiltalende, at ordførerne her i dag har omtalt sagen på den måde, de har gjort det. Men det vil måske være rimeligt, at jeg gør opmærksom på, at skolebespisningen her i Danmark ikke er en opfindelse, jeg eller socialdemokratiet har gjort. De første betragtninger om gennemførelsen af skolebespisningen her i Danmark kom til orde i et udvalg, der blev nedsat på undervisningsministeriets foranledning den 26. august 1936 til behandling af skolens, navnlig folkeskolens, hygiejniske forhold. Jeg kunne tænke mig ved denne lejlighed at nævne navnene på medlemmerne af denne kommission. Det var departementschef A. Barfod, stiftamtmand C. Haugen-Johansen, borgmester Axel Sørensen, Horsens, sognerådsformand Peder Pedersen, Ravnholt pr. Tranbjerg, medicinaldirektør, dr. med. Johs. Frandsen, amtslæge A. Metz, Holbæk, kredslæge H. Schmedes, Brædstrup, amtsskolekonsulent L. Mortensen, Haderslev, formanden for Danmarks Lærerforening, førstelærer K. A. Kristensen, Karise, kommunelærerinde frk. Magdalene Jørgensen, Odense, og senere statskonsulent F. C. Kaalund-Jørgensen.

Og hvad sagde så denne kommission? — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Kommissionen kan derfor ikke indtrængende nok betone nytten af en skolebespisning, men vel at mærke en skolebespisning af en helt anden karakter end den nuværende, der er bestemt af sociale, ikke af ernæringshygiejniske hensyn. Fremtidens skolebespisning må træde i ernæringshygiejnens tjeneste, og derfor må den først og fremmest være kvalitativt bestemt og tilstræbe at give børnene det *alsidige grundlag*, som er absolut